

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1297 17 tháng 5 năm 2020

An Vui

*An vui bớt khổ tâm phát triển
Cùng vui sống động tâm vui hợp
Quân bình tự học qui nhứt bốn
Thành tâm tu luyện giữ phần hồn*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1994

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Do đâu tạo ra sự bất tín?
- 2) Những người đàn bà bị chồng bỏ chồng chê thì phải làm sao?
- 3) Ở trên đời này mọi người đều sống trong hy vọng tại sao?
- 4) Ở thế gian này Bé đã học được những gì?
- 5) Loài người hay tự hại là sao?
- 6) Thiêng liêng có thương Bé hay không?
- 7) Ở thế gian này Bé đã học được những gì?

1) 23-02-94

Hỏi: Do đâu tạo ra sự bất tín?

Đáp: Thừa sự bất tín do tâm của con người thay đổi, mất tất cả lập trường của chính họ, tự tạo khổ cho nhau, trước sau không đồng nhất.

Kệ:

*Tâm xiên mất trí tạo phiền rối
Khó gỡ tâm tư nuốt khó trôi
Gieo họa cho mình tâm khó thức
Khó yên khó đủ khó về ngôi*

2) 24-02-94

Hỏi: Những người đàn bà bị chồng bỏ chồng chê thì phải làm sao?

Đáp: Thừa những người đàn bà bị chồng bỏ chồng chê, là một cơ hội tốt cho người tìm đường đi tu, hết duyên lại có cơ hội sửa mình và nhịn nhục tối đa phần hồn mới được tiến hóa, dứt bỏ sự khổ tâm lưu luyến tình đời đen bạc không đi vào đâu và thật sự hướng tâm về thanh tịnh.

Kệ:

*Duyên đời tan rã lại càng mình
Đạo pháp phân minh rõ trí tình
Học khổ học lành tâm ngộ pháp
Trì tâm tu luyện trí càng mình*

3) 25-02-94

Hỏi: Ở trên đời này mọi người đều sống trong hy vọng tại sao?

Đáp: Ở trên đời này mọi người đều sống trong hy vọng, tại vì lòng tham sẵn có trong lúc chào đời, hít được dưỡng khí thanh nhẹ, lớn lên muốn có hoài dưỡng khí thanh nhẹ trong cuộc sống, biến thể của nó tạo thành tánh tham, tham sống sợ chết là đại tham, chứ kỳ thật sống lúc nào cũng không biết và chết lúc nào cũng không hay. Ngược lại người tu Vô Vi, thanh tịnh xuất hồn là chết trước khi chết, tự nó giảm bớt sự tham lam về sự sống chết.

Kệ:

*Trong không mà có vẫn sanh tồn
Có khổ có thanh tự thức tồn
Cao đẹp tình Trời ai cũng thích
Sống còn tiến hóa giữ phần hồn*

4) 01-03-94

Hỏi: Ở thế gian này Bé đã học được những gì?

Đáp: Thừa ở thế gian này Bé đã học không ít câu chuyện tiền tình duyên nghiệp và đã tự đào sâu chơn lý của cuộc sống. Qua sự tu luyện của chính Bé, mới cảm thông được tình Trời Phật mà dũng mãnh tự vượt qua mọi sự kích động và phản động, Bé rất cảm ơn mọi sự quyến rũ của cuộc sống, không gây sự thiệt hại về tâm linh của Bé, Bé vẫn tiến hóa trong thanh tịnh.

Kệ:

*Tu tâm dưỡng tánh rõ hành trình
Không có có không thức mới linh
Minh đạo thức hồn tâm tự tiến
Hành trình ban rồi thức tâm linh*

5) 27-02-94

Hỏi: Loài người hay tự hại là sao?

Đáp: Thừa loài người hay tự hại là tự tạo một tập quán xấu cho chính mình như: ăn uống mất trật tự hay là suy tư bất chánh, tự hại mình mà không hay, ăn nhiều và làm việc ít hại ngũ tạng, suy tư nhiều hại khối óc. Ngược lại tu nhiều ăn ít lại khỏe mạnh hơn.

Kệ:

*Tự mình thức giác tự qui hườn
Trời ban thân xác tiến từ cơn
Chẳng còn loạn động vì ham muốn
Sống minh tâm đạo thức qui hườn*

6) 28-02-94

Hỏi: Thiên liêng có thương Bé hay không?

Đáp: Thừa Thiên liêng lúc nào cũng quý trọng người chơn tu, nếu Bé lười biếng và tu sai thì bỗn mạng sẽ tiêu tan và không được khỏe mạnh như ngày nay, thuận thiên giả tồn nghịch thiên giả vong là vậy.

Kệ:

*Tu tâm dưỡng tánh cứu thân này
Trì trệ tham dâm chết chẳng hay
Thanh tịnh thực hành trong thức giác
Dứt luôn chủ kiến mới là hay*

7) 01-03-94

Hỏi: Ở thế gian này Bé đã học được những gì?

Đáp: Thừa ở thế gian này Bé đã học không ít câu chuyện tiền tình duyên nghiệp và đã tự đào sâu chơn lý của cuộc sống. Qua sự tu luyện của chính Bé, mới cảm thông được tình Trời Phật mà dũng mãnh tự vượt qua mọi sự kích động và phản động, Bé rất cảm ơn mọi sự quyến rũ của cuộc sống, không gây sự thiệt hại về tâm linh của Bé, Bé vẫn tiến hóa trong thanh tịnh.

Kệ:

*Tu tâm dưỡng tánh rõ hành trình
Không có có không thức mới linh
Minh đạo thức hồn tâm tự tiến
Hành trình ban rồi thức tâm linh*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Linh Hồn

*Linh hồn nguyên gốc vô sanh
Như Lai hội tụ hóa sanh cõi trần
Bước vào thế cảnh bản thân
Giám trong thể xác khó phân đạo đời
Lắm khi bực tức muốn rời
Nghịch duyên lẫn lộn nơi đời tạm thôi
Phù sanh cõi tạm vị ngôi
Lôi thôi đủ thứ đứng ngôi không yên
Giám thân tự cảm lụy phiền
Hút thâu ngoại cảnh khó yên cõi lòng
Động lòng giao tiếp ngoài trong
Không sao tránh khỏi tạo vòng khổ đau
Cảnh đời lý luận thương nhau
Bên trong muốn tránh khỏi rầu khỏi lo
Tự mình thức giác dạn dò
Không mê không chấp, không nhờ ngoại lai./.*

Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Trực Diện Quán Thông

Perth, 5 tháng 5 năm 1990

Anh Sanh vừa nhắc đến hai chữ tự do, thì tôi nghĩ đến thật sự, chúng ta đã tận hưởng tự do của Thượng Đế! Một bầu không khí trong lành đã ban cho chúng ta đầy đủ tự do hưởng thụ và không ai ràng buộc, đó là tín ngưỡng tự do. Bất cứ ở vùng nào, kèm kẹp đi nữa, nhưng mà tinh thần tự do vẫn là tự do! Đó là quyền tự do của Thượng Đế! Nhưng mà chúng sanh quên đi!

Quên, quên những cái gì chúng ta đang hưởng, quên những gì chúng ta đang có, thành ra tạo sự bận rộn, mất tự do. Ở bất cứ lãnh vực nào, đứng được là có tự do! Khối óc chúng ta, hiện ngang giữa vũ trụ, hòa cảm giữa vũ trụ! Hòa cảm cần khôn vũ trụ, đó là đầy đủ tự do! Thì tự do đó mới là tự do thật sự hòa bình, tự do đem tới tình thương yêu và ban rải khắp các nơi, đem cái thanh khí sống động cho mọi nơi mọi giới, nhưng mà chúng ta quên! Nhiệm vụ chúng ta xuống đây để làm gì? Để khai triển sự tự do! Từ cái nặng tìm tới cái nhẹ, mở tâm mở trí để tiến hóa tới vô cùng. Tại sao ông Trời đem ta xuống đây làm gì? Giam trong thể xác nặng trọc này, lo âu, tranh chấp, đủ chuyện hơn thua, quên đi khả năng sẵn có tự do của chính mình. Rồi tôi đi tìm tự do! Sự thật chúng ta đã có tự do rồi. Mà chúng ta tự làm mất tự do và không trở về với tự do rồi than phiền chúng ta mất tự do. Tự do chúng ta mà đang chạy ra đây là tự do gì? Tự do tham muốn vật chất! Còn tự do tâm linh khác! Tự do tâm linh, nơi nào chúng ta có cái quyền năng tự do đó? Không có một chế độ nào có thể kềm kẹp cái nguyên năng tự do trong tâm thức, khối óc của con người!

Cho nên tất cả những chế độ ở thế gian, kềm kẹp, làm khổ người, nhưng mà rốt cuộc đã thành công đâu, không thành công! Trên lý thuyết, nói thành công, tôi lập thiên đàng cho các người, các người sẽ theo tôi, trật! Mà chính chúng ta tu là chúng ta mới thấy rõ, cái quyền năng tự do đó, chúng ta có! Tự do tín ngưỡng chúng ta có, đường đi vô cùng chúng ta có! Ai có thể chặn đứng chúng ta được? Thì đêm hôm tôi đã giảng là nhìn lại cái thể xác của chúng ta, ai có thể chế được? Đó là một chuyện tự do, thể xác này không có thể chế được! Tôi kềm kẹp, nhưng mà muốn làm ra một người như thế đó không được! Nhưng mà nó có tự do, tùy theo cái trình độ, tùy sự tham muốn, tùy theo trước thanh của chính nó mà nó tiến hóa mà thôi! Cho nên những người làm chính trị này kia kia nọ, nói là tôi bắt khối này phải đi theo như vậy, bắt khối kia theo như thế nọ, thì cách mạng của vũ trụ này đã thành công ở đâu? Người nào thành công? Dám đập ngực nói tôi thành công không? Một chế độ viết bao nhiêu sách, nói bao nhiêu đường lối nhưng mà đã làm được việc gì cho gia đình mình và cho chính mình? Không làm được cái gì hết, đâm ra mắc cở, trở về con đường tu, thức giấc, biết cái nguyên năng sẵn có, thiên cơ có, cơ giới sắp đặt đầy đủ trong tiểu thiên địa của chúng ta mà không nhìn, rất có trật tự, kim mộc thủy hỏa thổ đầy đủ, thanh trọc có rất đầy đủ mà chúng ta không hiểu, tôi đã bỏ phước, không chịu làm việc cho chính mình, mà nói tôi lo cho mọi người, lo cái gì? Chính bản thân tôi không biết lo! Đạo ở đâu? Đạo ở đâu mà có? Đạo trong lúc chào đời đã có rồi. Trong lúc trong bụng mẹ quân bình thì chúng ta mới là đi đứng được, ra đời mới đi đứng được! Đã quân bình rồi, nó mới tạo thành thể xác, khối óc! Chúng ta ra đời có một khối óc rõ ràng, minh bạch, trắng đen rõ ràng! Đó là đạo! Chúng ta đã đem đạo vào đời, mà từ đó nó dần dần mất đi! Khối này phình, khối kia gât, rồi đâm ra gây sự thù hận lẫn nhau, làm bé tắt tư tưởng, quên nguyên năng sẵn có của chính mình và mất cả vị trí của sự sống trong lẽ sống, đâm ra khổ, khổ, khổ! Khổ rồi mới bước vào biên giới của Phật Pháp! Khổ rồi tôi mới đi chùa, khổ tôi mới đi nhà thờ, khổ tôi mới đọc sách Chúa! Mà không biết sướng là cái gì? Tôi có cái áo mặc, tôi sướng ư? Không! Áo mặc chưa chắc gì bảo vệ được sống đời đời, tôi có miếng cơm ăn, tôi sướng ư? Không! Chưa chắc! Tôi hiểu là tôi sống, tôi thức là tôi sống, tôi quán thông là tôi sống! Nhưng mà tôi làm sự bé tắt cho tôi, tôi binh phe này, gât phe nọ, không sống!

Bây giờ tất cả, thượng ngươn tới rồi, mọi người thấy rõ rồi, chế độ hiển hiện trước mắt! Chế độ tự do luôn luôn để cho mọi người phát triển sự tín ngưỡng sẵn có, đóng góp theo trình độ sẵn có thì cái chế độ vững, đứng được! Đó là nguyên lý của Thượng đế! Còn chế độ mà chèn ép người, bắt buộc người phải theo một chiều hướng của trình độ eo hẹp của một người, hay là tâm của một con chuột mà bắt người ta đi theo con chuột là trật lất rồi! Một phần hồn vĩ đại phải được phát triển tới vô cùng và khai triển tới vô cùng mới là đúng! Cho nên gia đình cũng thấy rõ rồi, một người cha độc tài, con không có bao giờ phát triển được! Người cha độc tài bắt buộc con

hiều chuyện, rốt cuộc hậu quả nó không tốt, tuy là nó có địa vị, xã hội thấy là con ông này ông nọ có địa vị nhưng mà không nên thân, gia đình không ổn, lấy chồng không tốt, có vợ không tốt! Đó là gì? Thiếu phước! Mất quân bình, không cho nó tự do phát triển, không cho nó trở về nguyên lý sẵn có của Trời Phật đã sắp đặt cho nó! Nó quên đi! Nó quên đi khả năng của nó, nó quên đi nguồn gốc của nó! Do đâu mà có? Từ siêu nhiên cấu trúc tới ngày hôm nay, mới hình thành được một cơ tạng ngôi hiện diện nơi đây, hay là đi đứng làm việc ở trong xã hội, không có một người nào có thể chế mình được! Cho nó một trăm tỉ tiền Úc chế ra một người như nó được không! Tôi là một thằng xấu, tôi là một thằng lưu manh, tôi là một thằng ăn cướp mà chế tôi ra được không? Không! Tôi là một người tốt nhất ở xã hội chế thêm một người nữa được không? Không!

Thì chúng ta thấy rằng, có nhân có quả, có luật lệ, rõ ràng! Luật lệ gắn ở đâu? Gắn trong khối óc của con người, gắn trong khối óc thân kinh của con người! Từ đầu tới chân đều có luật hết thảy! Ăn nhiều bệnh, nói nhiều bệnh, suy tư nhiều bệnh! Nó liên hệ tim gan tì phế thận! Suy nghĩ nhiều thận hư, chơi bời nhiều thận hư, hút sách nhiều thận hư! Hơn thua nhiều tim hư! Đó! Buồn rầu nhiều phổi hư, chèn ép người ta nhiều thì cancer gan sẽ bộc phát, tánh nóng thì cancer gan sẽ bộc phát! Rõ ràng, bệnh do tánh sanh! Nhưng mà con người không biết uống thuốc đó, đi uống thuốc viên, thuốc bằng vật chất, gián tiếp! Nói tôi uống viên thuốc này hay lắm, nhưng mà viên thuốc chánh là tôi sửa tánh! Viên thuốc đó chánh, không biết! Cho nên người ta đi tu để chi? Để sửa tánh! Uống cái hồng viên hòa hai tám. Uống cái hồng viên, uống cái viên thuốc đó là nó mới trở về không không được, thanh nhẹ! Còn uống viên thuốc đó là cái tánh bần tiện, cái tánh ngu si, thiếu từ bi, thiếu quảng đại, đâu còn phước? Cho nên người Vô Vi là người phát tâm, đã đóng góp, in kinh sách, làm cái gì cũng đóng góp, sẵn sàng giúp đỡ! Nhưng mà cái tiền đó của ai? Tiền của Trời cho các bạn, thì các bạn thể thiên hành đạo chứ gì, nhịn ăn cà rem, bỏ tiền in cuốn kinh, cho người đau khổ nằm trên giường đọc qua một hai câu, thức tâm, cứu họ! Thấy mình đang làm việc cần thiết và không làm việc không cần thiết! Cho nên người tu Vô Vi, đâu có sạn, khổ lắm, kiếm đồng tiền cũng khổ lắm, nhưng mà nó phát tâm nó bỏ ra, in kinh đi, cho người ta đi, giúp người ta đi, không có lấy ai một đồng xu, để chi? Nó lấy tiền giả nó đổi tiền thật, nó đâu phải thằng ngu! Khi mà các bạn phát tâm giúp được một người nào thì cái đêm đó các bạn ngủ ngon lành! Chà, tôi đóng có mấy đồng bạc mà anh em Vô Vi họ phát tâm họ in ra cuốn kinh, mà kỹ sư bác sĩ chun vô, làm đêm làm ngày in cuốn kinh, phát cho người ta đọc. Mà bây giờ người ta thức tâm, thấy cái tánh xấu của họ, họ bỏ cái chuyện hư xấu và họ tránh những tánh chất hư đốn của họ, họ trở nên một người thiện lành! Hỏi cái gì quý hơn? Khi ta nghe được cái tin đó, hỏi cái gì quý hơn? Tiền quý ư? Sự thành công của họ mà chúng ta mừng! Là sự thành công đó liên quan với chúng ta, huynh đệ tỉ muội trong quả địa cầu được phát triển, được sống mạnh mẽ, chúng ta vui! Mà chị em, anh em trong quả địa cầu này bệnh hoạn, buồn tủi, giết chóc với nhau, chúng ta buồn! Nghe cái tin đó là buồn thôi! Đó là các bạn mới thấy, điên đó! Cái kia nó giết chóc nhau mà tại sao tôi đau lòng? Cái luồng điện nó đi ngang. Còn cái đám kia, sao nó hướng thượng, ăn cơm ngày một buổi mà nó vui? Nó biết anh em, nó biết tình đồng bào, nó biết xử dụng tình người của nó, nó biết thương gia đình nó, nó biết thương vợ con nó, nó biết quý mến người thù, để nó cảm hóa người thù! Nhờ người thù, nó phá tôi, tôi mới có đường tiến! Đường tiến tôi là vô cùng! Tôi đạt được đường vô cùng, tôi muốn dẫn nó trở về với con đường vô cùng, chứ tôi không có diệt con đường người ta được! Nếu mà tôi được con đường vô cùng mà tôi đi diệt người ta là tôi trật rồi! Nói tôi thờ Phật rồi tôi chê thằng đó là tà! Trật rồi! Thờ Phật là thờ cái hình chứ chắc gì ông Phật tới chùa mình đâu mà mình đi chê cái thằng kia là tà! Đó là mình ngu, mình không hiểu đường đi, mình bị thất thoát mà mình không biết, mình lại tưởng mình khôn! Mình phục vụ cái không biết nói, cái không phát triển, mà chơn tâm mình không có! Nếu chơn tâm mình có, mình là một vị đại từ bi rồi, đâu có chê người khác được! Người đủ trí không chê người khác! Người thiếu trí mới phê bình! Cho nên các bạn là người đi học! Các bạn hiểu rõ

rồi! Cái thằng học chút đỉnh, lớp hai, lớp ba hay chê lắm, thằng đó nói ăng-lê không đàng hoàng! Nhưng mà cái thằng biết ăng-lê nó nói thằng đó nói được đó chứ, nghe hay đó! Một câu cũng là hay, một câu cũng giá trị của người ta, một câu cũng là chân lý! Cho nên cái người mà nghe qua lời nói mới thấy trình độ của đối phương nó ở đâu? Người ngu hay phê bình người khác, mà người đủ trí lại khen người khác và để dẫn tiến họ! Khen để làm gì? Khen là đem cái đèn sáng chiếu cho họ và để họ tự đi! Họ cũng có đèn như mình! Cho nên họ đem cái thức bình đẳng đối đãi lẫn nhau! Đó là người đủ trí Còn người thiếu trí lại moi móc, moi móc hành động của người này, moi móc hành động của người kia, rốt cuộc ai bệnh? Cái người moi móc bị bệnh! Moi móc láo xược, đặt điều, thì sợ người ta tấn công mà bệnh chứ không có cái gì hết! Thấy không, đã ngu, đã tối tăm, mà trong cái thể xác tối tăm, rồi cộng thêm cái ngu nữa là kẹt! Là bệnh do tánh sanh! Khùng! Cuối cùng gia đình cũng khùng luôn, là tại sao? Người đó đi nói xấu người ta mà gia đình khùng? Tánh nó bất thường, bệnh hoạn, rồi nó lây cho gia đình, cũng bất thường, rồi sanh ra cái tánh kỳ thị, từ con vợ đều là ngu hơn nó, thành ra nó độc tài, nó làm cho gia đình động loạn, rồi cả gia đình khùng luôn! Là vì lý do chỗ đó! Cho nên, quan trọng lắm! Người tu về pháp lý Vô Vi phải hiểu rõ điển là gì? Khi chúng ta soi hồn, pháp luân, thiên định, tham thiên chúng ta thấy, tôi nghĩ xấu về một người nào thì soi hồn nó ra tràng giang đại hải trong óc tôi! Cái chuyện xấu nó ra, chuyện hận thù nó ra! Phải giải quyết bằng cách nào? Nó cũng có giải pháp nhưng mà giải pháp đó là tà, không phải chánh, giải pháp để trả thù là nhỏ mọn, giải pháp trả thù là giải pháp tâm con chuột, không phải là người lớn, còn giải pháp của từ bi không có, thanh tịnh! Cho nên ông Phật ngồi tự nhiên mà làm được nhiều việc! Vì con đường cuối cùng của mọi người phải buông bỏ và trở về với thanh tịnh! (còn tiếp)

ĐỀ TÀI SUY GÃM

Đau khổ

Đau Khổ: Cái đau khổ mà người phàm thường than vãn là đau khổ, còn người đạo luôn luôn sống trong đau khổ để tìm chơn lý. Chúa trong đau khổ, Phật trong đau khổ, Quan Thế Âm trong đau khổ mới có Ngài. Còn người thế gian đau khổ là than, cầu xin Trời Phật là vì sao? Vì tham, lòng tham bành trướng tới chừng nào thì cảm thấy sự đau khổ nhiều chừng nấy. Mà lòng tham tiêu diệt rồi, thì chẳng còn đau khổ. *(Văn tự vô vi)*

Thông báo video Tuần Lễ 20, 17-5-2020

1. Khuôn viên Thiền Viện Hai Không và cảnh sinh hoạt Khóa Sống Chung Thân Thương năm 2019

Cốc Thầy - Đường Niệm Hành - Những căn lều cắm trại - Quán Tụ Thức phục vụ tới 3 giờ sáng với ca nhạc đờn guitar nổi - âm - ly gỗ thay tiếng trống - Nhà bếp với thực đơn nhớ đời: Mì gõ, hủ tiếu Mỹ Tho, canh chua cá kho - Quán chè bồi dưỡng cho các lực sĩ về vườn khiêng gạch - Những buổi hàn huyên kinh nghiệm tu học bên tàng cây bóng mát - Ba ngày sống với thiên nhiên đầy tình thân thương dịu mát của mùa Hè 2019.

<https://youtu.be/xVj9pWqLfew>

2. Đức Thầy giảng tại thiền đường Montreal, ngày 10 tháng 8 năm 1985

35 năm qua mau mà lời Đức Thầy giảng dạy vẫn như mới được nghe tại thiền đường Montreal năm nào (1985). Lời Đức Thầy ngắn gọn như: " Cần phải giải trừ mới tiến hóa nổi - Vì sao chúng ta không thấy ta? - Vì chúng ta rước những cái trần tục bám vào tâm thức - Sức hồi sinh của phần hồn - ngoài các bạn chẳng có ai giúp được các bạn - Chúng ta hướng ngoại rồi xem

tuồng hát của người khác - Nhắm con mắt Đòi trở về con mắt Đạo - Tu mà không biết ăn năn sám hối mà tu cái gì? - Tu là phải thực hành - phải thanh lọc - Bỏ sự động loạn của chính bạn trở về với thanh tịnh thì nhơn nhơn giai thành Phật - Đừng cho các bạn là lớn! Ngu Thật - Tóc bạc mắt mờ chẳng biết mình ở đâu đến rồi sẽ đi về đâu?..."

Đây chỉ sơ lược một vài điều dạy. Xin quý vị nhấn vô đường link để coi video.

<https://youtu.be/71nVRrwdFk>

Kính bái

Ban video

BẠN ĐẠO VIẾT

Hemet ngày 13 tháng 5 năm 2020

Kính gởi Tuần Báo Phát Triển Diễn Nặng:

Thưa các bạn: đây là tiết mục CHIA SẺ TÂM TÌNH PHÁT TRIỂN TRÍ TÂM.

Tuần này sinh hoạt tu học trên mạng Internet có khoảng hơn 20 bạn đạo của Nam Cali và khắp nơi trên đất nước Mỹ tham dự thật vui. Nhầm vào ngày lễ Mother's Day trong lúc đang bàn bạc thảo luận, anh Bình có kể cho nghe một câu chuyện vui nói là để tặng cho các bà mẹ, bà vợ trong ngày lễ Mother's Day. Anh chỉ cho các bà cái mẹo là làm sao bóc vỏ củ hành mà không bị khóc, chảy nước mắt, bị rơi lệ. Nghe xong câu chuyện anh kể, mọi người đều cảm thấy mắc ... cười quã..ha.. ha.. ha...

Chương trình này do Minh Đoàn điều khiển sinh hoạt rất tốt. Đề tài tu học tuần này là:

ĐỨC HẠNH

ĐỨC HẠNH DO MÌNH TÂM TỰ THỨC

THỰC HÀNH CHẤT PHÁT CÙNG TIN TƯỞNG

TRỜI ĐỘ KHÔNG NGỪNG TÂM HƯỚNG THƯỢNG

THÀNH TÂM HƯỚNG THƯỢNG TRỜI MINH ĐỘ

Lương Sĩ Hằng

Thế giới ngày hôm nay mọi thứ đều đa dạng, tất cả đều do khối óc và bàn tay con người tạo ra theo quy định của Trời Đất. Luật Trời có trước luật đời và luật đời bắt chước luật Trời v.v... Trăm hoa đua nở, muôn màu muôn sắc, thiên biến vạn hóa, muôn hình vạn trạng, đủ màu đủ kiểu. Đức Phật cũng có nói: "Có tới 4 vạn 8 ngàn pháp môn." Nói ra nhiều sắc thái lý lẽ như vậy để làm gì? Để cho thấu đáo mọi chuyện gọi là Phân Minh Đòi Đạo. Nhìn Xa. Hiểu Rộng để cho Tâm Thức Dồi Dào được Đa Chiều Phát Triển và Chung Hưởng Thái Bình.

Thật tâm mà nói khi mình yêu thích một cái gì đó thì mình thích ca tụng cái đó. Ca tụng cái mình ưa thích thì cũng bình thường thôi (common sense). Nhưng nó không còn bình thường nữa khi mà mình muốn mọi người thích cái mình thích, tụng cái mình tụng, và ca cái mình ca.

Vấn đề từ đó mà phát sanh: Thấy ai không nói như mình, nghe như mình, thấy như mình thì sanh ra kỳ thị ghét bỏ v.v...Đó là MÊ CHẤP.

MÊ CHẤP sanh ra sự ngộ nhận, lầm tưởng, mù quáng, độc tài và cuối cùng đi đến chỗ quá khích, cực đoan và tự hại, làm mất đi cái lẽ tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất, nói là "Thuận Thiên Giả Tồn, Nghịch Thiên Giả Vong." Hại mình là hại luôn ĐỒNG BÀO, HÀNG XÓM, LÁNG GIỀNG.

Mình là con người, mà con người là một đại diện của Đất Trời (Tiểu Thiên Địa) đi đứng hiên ngang, thể thiên hành đạo. Ăn cơm Trời, uống nước Trời, rồi lại nhớ Trời, về Trời là lẽ tự nhiên mà thôi, vì gốc của mình là VÔ SANH. Nói chuyện đi về Trời sao mà dễ quá, thôi thì cũng phải phân tích ra cho dài dòng để hiểu như sau:

VÔ nghĩa là KHÔNG, còn SANH nghĩa là BẮT ĐẦU. Như vậy VÔ SANH có nghĩa là không có chỗ bắt đầu (hỗn độn) vì chỗ bắt đầu và cuối cùng gặp nhau tại một điểm gọi là HỖN ĐỘN. Nó được hình thành theo lẽ tự nhiên và siêu nhiên.

Vì Vô Sanh nên Vô Ngã (không có Ta)

Vì Vô Ngã nên Vô Tâm (không tính toán trước được)

Vì Vô Tâm nên Vô Sự (không lo lắng được)

Vì Vô Sự nên mới được sống trong lẽ sống, trong sự tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất như lúc ban sơ gọi là Cái Lão Hoàn Đồng, như Bé Tám, như trẻ thơ vô tư, vô lự, vô ưu v.v...

Khi Đức Thầy còn tại thế, mỗi khi có chuyện gì xảy ra thì mình ưa tìm đến để hỏi han, thăm viếng, nghe Đức Thầy nói mà vui. Kỳ này thế giới xảy ra một biến cố lớn là Đại Dịch Covid-19 cũng không ngoại lệ, bằng cách này hay cách khác thì mình cũng tìm đến để hỏi thăm tham vấn nghe Đức Thầy nói mà vui.

Êbôla là Đại La. Bây giờ cả thế giới la làng thì Đại La thành Đại Dịch (Covid-19). Năm 2009 là năm có trận dịch ở bên Mỹ có tên gọi là êbôla, nói theo tiếng Việt là Đại La.

Bài thơ sau cùng Đức Thầy để lại cho thế gian có nhắc đến trận dịch này như sau:

Đại La xoay chuyển khắp năm châu (thay đổi cả thế giới)

Pháp Lý Vô Vi rất nhiệm mầu

Xây dựng vô cùng trong đạo pháp

Quý tướng Trời cao tâm thành chuyên

Học hỏi vô cùng tâm tự tiến

Phục vụ thành tâm tâm tự giác

Quyết định tự tu chẳng đổi dời

Quy y Phật Pháp diu tâm tiến

Hướng về Trời Phật óc sáng choang

Đẹp bỏ thị phi thân tâm hiền

Thực hành Chánh Pháp tự đạt duyên

Montréal ngày 8 tháng 9 năm 2009

Bài thơ cuối cùng này Đức Thầy đọc ở trên mạng.

Kính chào các bạn.

Quý thương,

Bành-Chí

THƠ BẠN ĐẠO

Ngày Lễ Của Mẹ

Hôm nay con chúc mẹ yêu
Ngày lễ của mẹ được nhiều vui tươi
Chúc mẹ mạnh khỏe vui cười
An bình, hạnh phúc nhiều người mến
thương
Tâm mẹ thanh tịnh an thường
Cầu nguyện Trời Phật, soi đường tu tâm
Thương mẹ khổ cực thăng trầm
Cầu mẹ vui hưởng trăm năm tuổi già
Ngày Lễ chúc mẹ cùng cha
Mạnh khỏe, hạnh phúc cùng nhà cháu con

Thủy Bùi - Missouri 10/5/2020

Nếp Nhăn

Nếp nhăn trên mặt mẹ
Là dấu vết thời gian

Bao cực khổ mẹ mang
Cho con được no ấm

Trên đường dài thâm thẳm
Mẹ lê bước chân gầy
Trao con tình cảm đầy
Bao la như biển cả

Bao năm mẹ vất vả
Nuôi dạy con nên người
Dù khổ vẫn vui tươi
Cười tươi bên con trẻ

Ôi! con thấy yêu mẹ
Dâng đầy trái tim con
Bao đạo hiếu giữ tròn
Trả công ơn cha mẹ

Thủy Bùi - Missouri 10/5/2020

Tâm Tánh Hải Hà

Lời hay ý đẹp quá nhiều
Sách Kinh huấn dạy học điều nghĩa nhân
Sống đời phải biết tu chơn
Làm lành, làm phước tốt hơn bạc vàng
Đừng nên tạo ác nghiệp mang
Luật trời báo ứng nhân tiền thế gian
Đạo là chỉ dạy tu hiền
Ăn ngay ở thật gieo duyên giống lành
Thân này thật sự mỏng manh
Cuộc đời cát bụi lợi danh làm gì
Giác ngộ niệm Phật tu đi
Phàm tâm quét sạch mỗi ngày thăng hoa
Người tu tâm tánh hải hà
Thương yêu tha thứ mới là người tu
Không còn tranh luận khờ ngu
Thực hành là chánh giải mù, giải mê
Biết đâu đường lối trở về
Chấp tay niệm Phật khen chê mặc đời.

Mai Kiết Khánh ngày 28 tháng 4, 2020
Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi

Mời Rượu

Rượu tiên cất dấu đã nhiều ngày
Bạn lữ vào đây uống với tôi
Nhớ uống cho say quên thế sự
Bạn nào không uống phải ra ngoài
Tôi đây mời khách vài chum rượu
Buông bỏ trần tâm được uống hoài
Ham muốn tiền tài xin chớ đến
Chọn người đạo đức uống lai rai

Say men quên hết chuyện ngoài đời
Uống rượu cam lồ mới được say
Lấy rượu quỳnh tương ra đãi khách
Mỗi đêm say xỉn có ai hay
Ôm câu lục tự mà quên mất
Trong túi càn khôn lọt để ngoài
Mỗi bước chân đi không có vững
Bỏ quăng phàm tánh ở trần ai.

Mai Kiết Khánh ngày 28 tháng 4, 2020
Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi